

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Dariusz Śliwiński

Leszek Matuszewski

3 Protokolant: staż. Katarzyna Szymczak

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Pawła Gryzieckiego

5 po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2022 r.

sprawy **S. K. i J. S. (1)**

oskarżonych z art. 158 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych i prokuratora

6 od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 13 października 2021 r., sygn. akt II K 45/21

1. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego S. K. w ten sposób, że:

a) w punkcie 1 podwyższa wymierzoną mu karę pozbawienia wolności do 6 (sześciu) lat,

b) w punkcie 3 zalicza dodatkowo oskarżonemu S. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 21 października 2020 r. godz. 19.00 do dnia 19 stycznia 2021 r. godz. 19.00.

2. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego J. S. (1) w ten sposób, że:

a) w opisie czynu przypisanego mu w punkcie 2 przyjmuje, iż podstawą przyjętej recydywy z art. 64 § 1 kk jest wyrok Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 16 marca 2015 r. w sprawie o sygn. II K 1277/12 zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. IV Ka 953/15 za przestępstwo z art. 191 § 1 kk, art. 282 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk skazujący na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) w punkcie 2 podwyższa wymierzoną mu karę pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat,

c) w punkcie 4 zalicza dodatkowo oskarżonemu J. S. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 22 października 2020 r. godz. 14.00 do dnia 20 stycznia 2021 r. godz. 14.00.

3. Zmienia zaskarżony w punkcie 6 podwyższając wynagrodzenia dla adw. W. S. za obronę z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji do kwoty 1402,20 złotych (w tym VAT).

4. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
5. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. S. oraz na rzecz adwokata M. M. kwoty po 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
6. Zwalnia oskarżonych od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym wydatku w postaci wynagrodzenia dla obrońców z urzędu i nie wymierza im opłat za obie instancje.

Leszek Matuszewski Hanna Bartkowiak Dariusz Śliwiński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 23/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 13 października 2021 r., sygn. akt II K 45/21

Zakres uzasadnienia został ograniczony do omówienia zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego S. K. oraz apelacji prokuratora co do oskarżonego S. K. Podstawę prawną tego ograniczenia stanowi art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 czerwca 2019 r., II AKa 122/19, LEX nr 27490409). Apelujący: obrońca drugiego oskarżonego - J. S. (1) i oskarżyciel publiczny nie złożyli zaś wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Dlatego też Sąd odwoławczy nie przedstawiał pisemnych motywów wyroku w części dotyczącej tego podsądnego.

o.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego S. K. – adw. W. S.:	# zasadny # częściowo zasadny

Obraza przepisów postępowania, # niezasadny
tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2
kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk
przez dokonanie dowolnej oceny
zebranego w sprawie materiału
dowodowego i dokonanie ustaleń
faktycznych sprzecznych z zebraniem
w sprawie materiałem dowodowym,
pominięcie niektórych dowodów,
rozstrzygnięcie wątpliwości na
niekorzyść oskarżonego,
nieuzasadnioną odmowę
wiarygodności w części rzetelnym
wyjaśnieniom oskarżonego S. K. w
zakresie dotyczącym jego udziału
w popełnieniu zarzucanego mu
czynu, nie wskazanie dowodów winy
oskarżonego w tym zakresie w
szczegółności zamiaru popełnienia
przez niego zarzucanego mu czynu
z równoczesnym bezpodstawnym
przyjęciem, że:

a) sprawstwo jak i wina oskarżonego
nie budzą wątpliwości pomimo
braku jednoznacznych dowodów
i bez rozważenia wpływu jego
stanu nietrzeźwości na zdolność
odtworzenia zdarzenia jak i jego
upośledzenia umysłowego,

b) wyjaśnienia oskarżonego S.
K. nie są wiarygodne pomimo
zdecydowanych wyjaśnień w tym
zakresie złożonych na rozprawach,
ich rzetelności w powiązaniu
z zeznaniami świadków i
wyjaśnieniami współoskarżonego J.
S. (1),

gdy tymczasem ocena wszystkich
przeprowadzonych i ujawnionych
na rozprawie dowodów dokonana z
uwzględnieniem zasad procesowych
określonych w art. 4 kpk, art. 5 §
2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk,
tj. zasad prawidłowego logicznego
rozumowania oraz wskazań wiedzy
i doświadczenia życiowego przy
uwzględnieniu całości zebranego

	w sprawie materiału dowodowego, rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego – prowadzi do odmiennych ocen i wniosków, tj. zgodnych z oceną prezentowaną przez oskarżonego i obronę.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd odwoławczy stwierdził, że przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wymienił wszystkie dowody bądź ich części, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po wnikliwym zapoznaniu się z aktami sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego.</p> <p>Zauważyć należy, iż apelujący negując prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie wskazał konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które</p>		

miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy przy wykonywaniu tej czynności, a jedynie ograniczył się do przedstawienia subiektywnej, opartej na wyjaśnieniach oskarżonego S. K. oceny dowodów, zmierzającej do uzyskania jak najbardziej korzystnego dla tego podsądnego rozstrzygnięcia. Taka konstrukcja zarzutu osłabiała szanse na powodzenie apelacji. Warto więc przypomnieć, że podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów, nie respektując wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670).

Omawiany tu zarzut apelacyjny sprowadzał się właściwie do stwierdzenia, że stan faktyczny sprawy winien być ustalony w oparciu o tę część wyjaśnień podsądnego, w której przyznał się on do jednokrotnego uderzenia

w twarz pokrzywdzonego M. W. oraz kopnięcia go leżącego na ziemi. Apelujący przedstawiając inkryminowane zdarzenie w taki sposób, nawet nie wspomniał o wyjaśnieniach tego oskarżonego składanych na wcześniejszych etapach postępowania, a zwłaszcza tych złożonych podczas pierwszego przesłuchania S. K. w tej sprawie, nazajutrz po pobiciu. Wtedy to oskarżony ze szczegółami opisywał przebieg zdarzenia, (w tym jego aktywny udział w zadawaniu razów leżącemu już pokrzywdzonemu), w skutek którego M. W. doznał poważnych obrażeń ciała stanowiących ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Widoczne też było, iż podczas kolejnych przesłuchań oskarżony podawał coraz mniejszą ilość uderzeń jakie sam miał zadać M. M., nie będąc w stanie racjonalnie wytłumaczyć dlaczego wcześniej przyznał się do znacznie bardziej brutalnych działań wobec pokrzywdzonego. Nie sposób zatem przyjmować za obrońcą jako miarodajne wyjaśnienia Sł. K. składane na dalszych etapach postępowania, gdy miał więcej czasu na obmyślenie strategii procesowej i dotarło do niego jaka kara może go spotkać za tak poważny czyn. Zwłaszcza, że to właśnie wyjaśnienia złożone w trakcie pierwszego z przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym znajdują spore potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym ocenionym trafnie przez Sąd Rejonowy jako wiarygodny, a zwłaszcza w obiektywnym dowodzie co do samego przebiegu pobicia w postaci nagrania z monitoringu na ul. (...) w C. z nocy z 20 na 21 października 2020 r. godz. 23:58:06 do godz. 00:01:18. Trafne było więc stanowisko Sądu Rejonowego,

który odrzucił jako niewiarygodne oświadczenia procesowe S. K. prezentowane na dalszych etapach postępowania, w których stopniowo jeszcze umniejszał swój udział i winę, zaś za najbardziej wartościowe dla czynienia ustaleń faktycznych przyjął pierwsze przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaznaczyć tu jeszcze trzeba, iż Sąd I instancji zasadnie zachował przy tym odpowiednią ostrożność, dając wiarę wyjaśnieniom S. K. co do tych okoliczności inkryminowanego zdarzenia, które znajdowały oparcie w innych, zasługujących na wiarę dowodach. Skarżący podważając poprawność oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego stwierdził, że Sąd Rejonowy nie rozważył wpływu stanu nietrzeźwości oskarżonego oraz jego upośledzenia umysłowego na zdolność odtworzenia zdarzenia. Tymczasem organ I instancji wziął pod uwagę te okoliczności, nie stwierdzając by znosiły one zdolność S. K. do zapamiętania, a następnie odtworzenia przedmiotowego zdarzenia. Analiza pierwszych wyjaśnień tego oskarżonego prowadzi bowiem do wniosku, iż mimo stanu nietrzeźwości w czasie zajścia pamiętał on także szereg różnych sytuacji z dnia 20 października 2020 r. z udziałem pokrzywdzonego M. W. na terenie C., które poprzedzały pobicie i był w stanie o nich wszystkich opowiedzieć. Korelowały one przy tym z zeznaniami świadka T. O. oraz z częścią wyjaśnień J. S. (1). Podobnie, wskazywane przez apelującego lekkie upośledzenie umysłowe S. K., ograniczające jedynie w stopniu nieznacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie dawało podstaw by nie uwzględnić

relacji przedstawionej przez podsądnego w pierwszym z jego przesłuchań mających miejsce w tym procesie. Na podkreślenie zasługuje tu fakt, że w zakresie decydującego o odpowiedzialności karnej pobicia, relacja oskarżonego znalazła potwierdzenie w zapisie monitoringu oraz w dowodzie z oględzin zabezpieczonej odzieży i butów, które miał na sobie w czasie zdarzenia, wyraźnie ubrudzonych brunatną substancją (por. też ich fotografie k. 32-33).

Sąd odwoławczy za odosobnione i nietrafne uznał twierdzenia obrońcy, że wyjaśnienia oskarżonego w części, w której utrzymywał o zadaniu tylko jednego uderzenia i jednego kopnięcia, były zgodne z zeznaniami świadków i wyjaśnieniami współoskarżonego J. S. (1). Znamienne jest przy tym, że apelujący nie sprecyzował z jakimi konkretnie częściami i których dowodów miałyby być spójna wersja zdarzeń przedstawiana w ostatnich wyjaśnieniach S. K., chociaż apelujący twierdził, że takich dowodów było wiele. Kontrolna analiza akt sprawy nie potwierdziła by tak w istocie było. Wersja zdarzeń kreowana w wyjaśnieniach podsądnego S. K. nie przystawała nawet do treści wyjaśnień współoskarżonego J. S. (1), który co logiczne miał interes procesowy w tym aby umniejszać swoją rolę, a dodatkowo nie znajdowała potwierdzenia w pozostałych wiarygodnych dowodach. W szczególności należy tutaj ponownie odwołać się do nagrania z monitoringu (choć jakość nagrania jest słaba), na którym widać, że S. K. spowodował przewrócenie się pokrzywdzonego na ziemię, a następnie obaj oskarżeni zadawali M. W. szereg

uderzeń i kopnięć. Wbrew więc przeciwnym tezom zawartym w apelacji, linia obrony oskarżonego została skutecznie podważona przez inne dowody, w tym przede wszystkim dokładnie przez Sąd I instancji przeanalizowane nagranie z monitoringu i dlatego jego wyjaśnienia zostały ocenione w taki, a nie inny sposób.

Poza tym, nie było przeszkodą dla przypisania oskarżonemu S. K. odpowiedzialności karnej za czyn z art. 158 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk uznanie za niewiarygodne zeznań pokrzywdzonego M. W. albowiem w tej sprawie zgromadzone zostały inne dowody, które pozwoliły skutecznie na odtworzenie przebiegu inkryminowanego zdarzenia i ustalenie rzeczywistego udziału sprawców w popełnieniu tego przestępstwa. Sąd Rejonowy bardzo słusznie dostrzegł brak spójności pomiędzy wersją przedstawianą przez M. W., a wnioskami wynikającymi z pozostałych dowodów i w świetle dyrektyw z art. 7 kpk, po czym stwierdził, że wersja pokrzywdzonego z uwagi przede wszystkim na poważny uraz głowy jakiego doznał oraz upojenie alkoholowe, odbiegała od faktycznej. Uwaga apelującego jakoby pokrzywdzony nosił ślady wcześniejszego pobicia, a czego nie uwzględnił zdaniem apelującego Sąd Rejonowy była chybiona. Jak należy założyć, obrońca oparł wysuniętą w tym zakresie tezę na wyjaśnieniu oskarżonego S. K. z rozprawy dnia 24 marca 2021 r. Jednak nie wspomniał już skarżący, że oskarżony zupełnie nieracjonalnie tłumaczył tak późne wyjawienie tej okoliczności, że celowo trzymał to w tajemnicy chcąc wyjawić

sądowi na rozprawie. Ta sugestia nie znajdowała potwierdzenia w żadnym innym dowodzie. Jej pojawienie się w celu zaciemnienia obrazu sprawy i umniejszenia odpowiedzialności S. K. za skutki pobicia jest oczywiste i skazane na niepowodzenie.

Kontrola odwoławcza nie potwierdziła również by w badanej sprawie Sąd I instancji dopuścił się naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w przepisach art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, ani art. 410 kpk. Sąd Rejonowy uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 kpk – mającego charakter gwarancji procesowych – obrońca zapomniał, że tego typu zarzut nie może stanowić podstawy apelacji. Przestrzeganie naczelnych zasad procesu karnego jest gwarantowane w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych, szczegółowych przepisów może uzasadniać zarzut apelacyjny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt IV KK 348/20, Lex nr 3148204). Podobnie nie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo wyrażonej w art. 5 § 2 kpk. Istotne jest przy tym, że w przepisie tym nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu dostępnych możliwości, wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero

wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, opubl. Legalis nr 1967625). Sąd Okręgowy stanął na stanowisko, że podstawę zaskarżonego wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, nie może więc być mowy w takiej sytuacji o naruszeniu normy proceduralnej wyrażonej w art. 410 kpk. Reasumując wszystko powyższe, ocena dowodów w tej sprawie została dokonana w sposób poprawny, Sąd Rejonowy nie tylko, że solidnie przeprowadził całe postępowanie dowodowe w tej sprawie, w ocenie nie pominął żadnego dowodu, a następnie w oparciu o wiarygodne dowody ustalił prawidłowo stan faktyczny, bezbłędnie wnioskując o winie i sprawstwie S. K. w zakresie przypisanego mu przestępstwa. Trzeba przy tym przyznać, że Sąd Rejonowy miał niełatwe zadanie jeśli idzie o ocenę znacząco się od siebie różniących zeznań świadków, wywodzących się z marginesu społecznego, nadużywających alkoholu, nieskorych do ujawniania okoliczności, które mogłyby „zaszkodzić” osobom z ich środowiska. Wywiązał się jednak z niego bardzo dobrze, postępując zgodnie z regułami procedury karnej. W uzasadnieniu

<p>zaskarżonego rozstrzygnięcia Sąd przekonująco również omówił kwestię winy oskarżonego oraz ustalone działanie wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1), na szkodę pokrzywdzonego M. W.. W konsekwencji tego Sł. K. odpowiada karnie nie tylko za osobiście zadane wyżej wymienionemu razy ale także za działania współsprawcy J. S. (1). W związku z powyższym wszystkie przeciwne twierdzenia obrońcy zostały ocenione jako nieuzasadnione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku przez uznanie oskarżonego S. K. za winnego zarzucanego mu czynu zabronionego opisanego w punkcie 1 wyroku z tą zmianą, że tylko raz uderzył pięścią w twarz M. W. a leżącego raz kopnął i wymierzenie mu za to kary 1 roku pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Chodzieży do ponownego rozpoznania w innym składzie w celu przeprowadzenia nowego postępowania dowodowego i dokonania nowej, pełnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego zgodnie z zasadami procedury karnej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy. Stwierdzenie to</p>		

dotyczy także wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego S. K.. Nie doszło również do naruszenia przez Sąd Rejonowy reguł proceduralnych wyrażonych w art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 410 kpk. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowiska obrońcy oskarżonego o konieczności ingerencji w ten wyrok w sposób proponowany w jego apelacji. Nie stwierdzono powodów przemawiających za wydaniem orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego S. K. – adw. W. S.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu dowolnej tezy, że:</p> <p>a) w okresie objętym oskarżeniem oskarżony wielokrotnie uderzał pokrzywdzonego M. W. pięścią w twarz a następnie kopał po całym ciele pomimo twierdzeń oskarżonego S. K., że jedynie raz uderzył go w twarz, a następnie kopnął oraz pomimo odmowy wiarygodności zeznaniom samego pokrzywdzonego z uwagi na jego stan nietrzeźwości,</p> <p>b) wyjaśnienia oskarżonego S. K. są niewiarygodne.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Oceniając zasadność zarzutu z kategorii błędu w ustaleniach faktycznych należy koniecznie		

pamiętać o tym, iż istota tego rodzaju zarzutu nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu poglądu odnośnie do własnej oceny okoliczności sprawy, zamykającego się w gołosłownej tezie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego można wywieść alternatywny przebieg osądzanego zdarzenia. Takie twierdzenie sprowadza się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, bez wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKA 487/18, Legalis nr 2438327).

Mając powyższe na względzie zgłoszony zarzut oceniono jako chybiony, gdyż ze zgromadzonego materiału dowodowego, w części zasługującej na wiarę, jednoznacznie wynikało, iż S. K. w nocy z 20/21 października 2020 r. w C. na skrzyżowaniu ulic (...) działając publicznie i z oczywiste błahego powodu wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) dokonał pobicia M. W. w ten sposób, że wielokrotnie uderzył go pięścią w twarz i kopał po całym ciele. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie mogły zostać uznane za błędne albowiem opierały się w całości o tę część materiału dowodowego jaka w trakcie jego weryfikacji uzyskała pozytywny status przymiotu wiarygodności. Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie jako kłamliwe i zmierzające do maksymalnego umniejszenia

jego odpowiedzialności, w tym fragmencie, w którym twierdził, że raz uderzył pokrzywdzonego w twarz i jeden raz go kopnął kiedy ten już leżał na ziemi. W sytuacji kiedy dowód ten zasługiwał na negatywną ocenę trudno oczekiwać by czynić na jego podstawie ustalenia faktyczne odnośnie okoliczności przebiegu inkryminowanego zdarzenia, sprzeczne z tym co wynikało z szeregu dowodów jakim przypisano cechę wiarygodności. Wystarczy choćby nawiązać do wyjaśnień S. K. z dnia 22 października 2020 r., w których przyznał, że jak M. W. leżał na chodniku to kopnął go po głowie i reszcie ciała i sam był potem cały zakrwawiony. Zabiegi apelującego, domaganie się zaakceptowania kreowanego w apelacji stanu faktycznego jedynie w oparciu o zmienioną korzystnie część dowodu w postaci wyjaśnień podsądnego, musiały zatem zostać przez Sąd odwoławczy uznane za bezskuteczne i bezzasadne.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku przez uznanie oskarżonego S. K. za winnego zarzucanego mu czynu zabronionego opisanego w punkcie 1 wyroku z tą zmianą, że tylko raz uderzył pięścią w twarz M. W. a leżącego raz kopnął i wymierzenie mu za to kary 1 roku pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Chodzieży do ponownego rozpoznania w innym składzie w celu przeprowadzenia nowego postępowania dowodowego i dokonania nowej, pełnej oceny zebranego w sprawie materiału

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

dowodowego zgodnie z zasadami procedury karnej.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie przebiegu inkryminowanego zdarzenia były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy zasadały się jedynie na tej części wyjaśnień oskarżonego, która została oceniona jako niewiarygodna. Nie było zatem z tego powodu podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3-3.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego S. K. – adw. W. S.: Obraza przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a w szczególności § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 oraz § 20 przez zasądzenie opłaty na rzecz adw. W. S. kwoty 1000 zł zamiast kwoty 1638,33 zł wraz z Vat.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec braku szczegółowego uzasadnienia tej części orzeczenia jaka dotyczyła przyznania adw. W. S. zwrotu kosztów nieopłaconej		

pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, Sąd Okręgowy nie miał możliwości zweryfikowania powodów, które zaważyły na zasądzeniu kwoty 1000 zł. Podobnie jednak apelujący nie wyjaśnił na jakiej podstawie domagał się podwyższenia kwoty wynagrodzenia do kwoty 1638,33 zł. W takiej sytuacji organ odwoławczy samodzielnie wyliczył wysokość wynagrodzenia należnego adw. W. S. za udzielenie pomocy prawnej oskarżonemu S. K. i ustalił je na kwotę 1402,20 zł. Składały się na nią: wynagrodzenie za udział w śledztwie (300 zł plus VAT = 369 zł), wynagrodzenie za udział w postępowaniu przed Sądem Rejonowym jako sądem pierwszej instancji (420 zł plus VAT = 516,60 zł) oraz wynagrodzenie za każdą dodatkową rozprawę ponad pierwszą z nich (5x84 zł plus VAT=516,60 zł). Sąd Okręgowy nie dopatrył się podstawy do zasądzenia dodatkowego wynagrodzenia przewyższającego kwotę 1402,20 zł, którego domagał się w apelacji obrońca nie uzasadniając tego w żaden konkretny sposób. Sąd Rejonowy trafnie przywołał przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, jednak dopuścił się błędów w wyliczeniu ostatecznej kwoty wynagrodzenia należnego na rzecz obrońcy S. K.. W takiej sytuacji konieczne było dokonanie zmian w zakresie punktu zaskarżonego orzeczenia, w którym zasądzono na rzecz adwokata z urzędu koszty nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. K.

<p>w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym w I instancji. Na marginesie należało zauważyć, że takie same nieprawidłowości stwierdzono odnośnie orzeczenia o kosztach za obronę z urzędu dla obrońcy oskarżonego J. S. (1), jednak wobec niezaskarżenia go przez adw. M. M. Sąd Okręgowy nie miał podstaw procesowych aby dokonywać w nim zmian.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz adw. W. S. kosztów obrony z urzędu w pierwszej instancji kwoty 1638,22 zł wraz z Vat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omówiony zarzut okazał się częściowo uzasadniony. Zaistniała więc potrzeba zmiany pkt 6 zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie wynagrodzenia dla adw. W. S. za obronę z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji do kwoty 1402,20 zł. Brak było jednocześnie podstaw do zasądzenia kwoty wyższej, jakiej domagał się apelujący. Dlatego w tej części wniosek obrońcy nie został uwzględniony.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora: Rażąca niewspółmierność kary wyrażająca się w tym, że sąd orzekł wobec S. K. karę</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy stopień jego winy, znaczna społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu, jego motywacja, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, dotychczasowa wielokrotna karalność wskazują, że wobec S. K. winna zostać orzeczona kara 6 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd II instancji zgodził się z prokuratorem, że kara w wymiarze 4 lat orzeczona w stosunku do S. K. za przypisany mu czyn z art. 158 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk była rażąco łagodna. Sąd Rejonowy trafnie wymienił wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące występujące po stronie tego oskarżonego, nie przypisał im jednak odpowiedniej wartości przez co doszło do wymierzenia kary rażąco niewspółmiernej do wagi popełnionego przestępstwa. Rację miał apelujący oskarżyciel publiczny, że stopień winy, wysoka społeczna szkodliwość popełnionego przestępstwa, motywacja oskarżonego, stan nietrzeźwości, brutalny, wręcz bezwzględny sposób popełnienia czynu, działanie wspólnie i w porozumieniu według wcześniej ustalonego planu, rozmiar i rodzaj ujemnych następstw czynu zabronionego uzasadniały odpowiednio surową reakcję organów wymiaru sprawiedliwości. Potrzebę jej wymierzenia wzmacniała jeszcze okoliczność dotychczasowej, wielokrotnej karalności podsądnego, w tym za przestępstwo tego samego typu i ustalone</p>		

działanie w warunkach recydywy specjalnej podstawowej z art. 64 § 1 kk. Dokonanie przedmiotowego czynu zabronionego nastąpiło w niespełna rok po opuszczeniu zakładu karnego po odbyciu kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (dane o odbyciu kary ze sprawy SR w Chodzieży o sygn. II K 181/16, k. 91), co razem świadczy o wysokim stopniu demoralizacji sprawcy. Przy takim nagromadzeniu i sile okoliczności obciążających jedynie wymierzenie temu oskarżonemu długoterminowej kary izolacyjnej jest w stanie spełnić cele prewencji indywidualnej, ale również generalnej. Czyniąc rozważania odnośnie odpowiedniego wymiaru kary należy wyraźnie zaznaczyć zaplanowanie pobicia M. W., wywołanie go właśnie w tym celu z mieszkania kolegi. Uwypuklić też: całkowitą bierność samego pokrzywdzonego, wielość zadanych mu uderzeń i kopnięć w tym również w tak wrażliwe obszary ciała jakimi są głowa i twarz oraz pozostawienie nieprzytomnego na ulicy. Zaznaczyć przy tym trzeba, że znacznie bardziej aktywny przy zadawaniu kolejnych uderzeń leżącemu już na ziemi, bezbronnemu M. M. był S. K., co musiało znaleźć odzwierciedlenie w zróżnicowaniu wymiaru kar wobec każdego z podsądnych. W wyniku bezprawnych zachowań oskarżonych M. W. doznał bardzo poważnych obrażeń ciała w postaci stłuczenia powłok głowy z obecnością dużego obrzęku tkanek miękkich głowy, z krwiakami okularowymi uniemożliwiającymi otwarcie oczu, z ranami w okolicy oczodołu lewego i w okolicy małżowiny usznej prawej oraz z dużym krwakiem prawej małżowiny usznej oraz, co najpoważniejsze - prawostronnego krwiaka

podtwardówkowego wymagającego pilnego leczenia operacyjnego ze wskazań życiowych, co stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpk. Nie można abstrahować również od tego, że w czasie zdarzenia S. K. znajdował się w stanie nietrzeźwości, a jego czyn miał charakter chuligański gdyż działał przy tym publicznie z oczywiście błahaego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Wszystkie te okoliczności rozważane łącznie potwierdziły trafność stanowiska apelującego prokuratora o konieczności bardziej zdecydowanej i wyraźniej surowszej reakcji karnej na czyn jakiego dopuścił się S. K.. Zdaniem Sądu odwoławczego karą odpowiednią do wagi i okoliczności popełnionego czynu będzie kara 6 lat pozbawienia wolności, o jakiej wymierzenie wnioskował w tym procesie oskarżyciel publiczny. Dopiero kara w takim wymiarze jest w stanie spełnić wszystkie stawiane jej cele. Kara ta nie może zostać oceniona jako zbyt surowa uwzględniając ustawowe granice kary kształtujące się pomiędzy 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności a 12 lat pozbawienia wolności (ustawowe granice kary za czyn z art. 158 § 2 kk zostały zastrzone z uwagi na popełnienie przestępstwa w warunkach opisanych w przepisach art. 57a § 1 kk oraz art. 64 § 1 kk).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu S. K. kary 6 lat pozbawienia wolności.

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Omówiony wyżej zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej w stosunku do S. K. kary okazał się w pełni uzasadniony. Sąd Rejonowy chociaż zasadniczo dostrzegł wszystkie okoliczności obciążające występujące po stronie S. K. to nie nadał im odpowiedniej wartości, przez co doszło do wymierzenia kary rażąco łagodnej. Organ odwoławczy po przeanalizowaniu wszystkich okoliczności mających wpływ na wymiar kary doszedł do wniosku, że dopiero zawnioskowana w apelacji kara w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności będzie odpowiednią reakcją na brutalne pobicie jakiego S. K. dopuścił się na szkodę M. W. współdziałając razem z J. S. (1).	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania był w stosunku do oskarżonego S. K. stosowany nieprzerwanie od dnia 21 października 2021 r. godz. 19.00 do dnia 27 maja 2021 r. godz. 11.55. Zasadne było zaliczenie pierwszych 3 miesięcy tego okresu na poczet orzeczonej temu podsądnemu kary pozbawienia wolności, pominiętych przez Sąd Rejonowy.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Sąd Rejonowy w pkt 3 wyroku dokonując na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczenia okresu stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego w stosunku do S. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności błędnie	

<p>przyjął jako początkową datę obowiązywania tego środka zapobiegawczego dzień 19 stycznia 2021 r. godz. 19.00. Analiza akt sprawy daje bowiem niewątpliwe podstawy do przyjęcia, że od tej daty rozpoczął bieg 3-miesięczny termin przedłużenia stosowania wymienionego środka. Natomiast oskarżony został w rzeczywistości zatrzymany dnia 21 października 2021 r. o godz. 19.00 (k. 22) i następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 24 października 2020 r. tymczasowo aresztowany na okres 3 miesięcy (k. 220 – 221). Nadmienić należy, że ustalony okres zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego w tej sprawie nie został zaliczony na poczet żadnej innej kary. Konieczne więc było zaliczenie całego okresu stosowania wobec S. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej w stosunku do niego kary pozbawienia wolności. Wymuszało to ingerencję organu odwoławczego w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Poza zmianami opisanymi poniżej w pkt 5.2. wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w pozostałej części, o czym orzeczono w punkcie 4 wyroku Sądu Okręgowego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy (poza zmianami opisanymi w pkt 5.2.) była niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w punkcie 1 podwyższono wymierzoną oskarżonemu S. K. karę pozbawienia wolności do 6 lat.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Orzeczona wobec S. K. przez Sąd Rejonowy kara 4 lat pozbawienia wolności została w wyniku kontroli instancyjnej oceniona jako rażąco łagodna. Sąd I instancji chociaż dostrzegł i wymienił zasadniczo wszystkie okoliczności obciążające to nie nadał im odpowiedniej wartości. Wspomniane uchybienie doprowadziło do wymierzenia kary rażąco niewspółmiernej do wagi i okoliczności popełnionego na szkodę M. W. przestępstwa. Po ponownej analizie wszystkich okoliczności mających wpływ na wymiar kary, w tym przede wszystkim stopnia winy i społecznej szkodliwości osądzanego zachowania, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że w tym wypadku dopiero kara na poziomie 6 lat pozbawienia wolności, tj. połowy możliwej do wymierzenia kary, będzie w stanie spełnić wszystkie stawiane jej cele.</p>	
<p>O.O.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w punkcie 3 zaliczono dodatkowo oskarżonemu S. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 21 października 2020 r. godz. 19.00 do dnia 19 stycznia 2021 r. godz. 19.00.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd Rejonowy dokonując zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej wobec S. K. kary pozbawienia wolności nie dostrzegł, że oskarżony został zatrzymany w dniu 21 października 2020 r. o godz. 19:00 i izolacyjny środek zapobiegawczy trwał nieprzerwanie od wymienionej daty aż do dnia 27 maja 2021 r. godz. 11.55. Sąd I instancji nieprawidłowo zatem przyjął, że tymczasowe aresztowanie było stosowane wobec Sł. K. dopiero od dnia 19 stycznia 2021 godz. 19.00, kiedy w rzeczywistości od tej daty rozpoczął bieg okres 3-miesięcznego przedłużenia tego środka</p>	

zapobiegawczego. Dostrzeżone uchybienie wymagało ingerencji ze strony organu odwoławczego.	
o.o.13.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w punkcie 6 podwyższono wynagrodzenie dla adw. W. S. za obronę z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji do kwoty 1402,20 zł (w tym VAT).	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd Rejonowy mimo przywołania podstaw prawnych rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu mających zastosowanie w tej sprawie, w sposób nieprawidłowy określił wysokość wynagrodzenia należnego adw. W. S.. Z uwagi na brak uzasadnienia tej części wyroku, Sąd Okręgowy dokonał własnych obliczeń i stwierdził, że na rzecz w/w adwokata należało przyznać wynagrodzenie w wyższej kwocie, łącznie 1402,20 zł. Dlatego też dokonana została powyżej opisana zmiana punktu 6 zaskarżonego wyroku.	

o.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
o.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
5.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu – adw. W. S. - wniósł w apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Wniosek ten podtrzymał na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 kwietnia 2022 r. Przytoczone wyżej przepisy stanowią</p>

	<p>podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18) w kwocie 516,60 zł (w tym VAT).</p>
6.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa należnych od niego w 1/2 części kosztów procesu za postępowanie odwoławcze. Oskarżony nie posiada żadnego wymiernego majątku. Utrzymuje się z prac dorywczych i renty socjalnej w wysokości 1025 zł. Cięży na nim obowiązek alimentacyjny na syna w wysokości 500 zł miesięcznie. Ponadto ma on w perspektywie konieczność odbycia długoterminowej kary pozbawienia wolności orzeczonej w niniejszej sprawie, co dodatkowo znacznie ograniczy mu możliwość zarobkowania. Sąd II instancji uznał, że obciążenie S. K. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze spowodowałoby, że nie byłby on w stanie uiścić tych kosztów bez uszczerbku dla swojego utrzymania. Dlatego też oskarżony został zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne (koszty doręczeń i nowa karta karna). Tożsame względy przemawiały za odstąpieniem od nałożenia na oskarżonego obowiązku zwrotu wydatku w postaci wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu.</p>

7. PODPIS

Leszek Matuszewski Hanna Bartkowiak Dariusz Śliwiński